

ADİL DÜZEN:

MİLLİ RESTORASYON VE YENİ BİR DÜZEN İHTİYACI[1]

□ □ □ □

Hak ile Batıl'ın birbirine karşı üstünlük kavgasının süreci, iyilerle kötülerin çekişmesi, Rahmani güçlerle şeytani güçlerin hesaplaşma serüveni ve kısaca farklı medeniyetlerin hâkimiyet mücadelesi insanlık tarihi boyunca devam edegelmektedir.

“İşte Biz, o (galibiyet ve hâkimiyet) günlerini (hayra veya haksızlığa taraf) insanlar arasında (nöbetleşe-sıra ile) devrettirip-döndürüp dururuz”[2] □ ayeti de bu gerçeği haber vermektedir.

Bu sürekli evrim ve değişim; sadece farklı medeniyetler, rakip ve güçlü ülkeler arasında değil, köklü devletlerin bizatihi iç kurum ve oluşumlarında da kendini göstermekte, hükümetler, sistemler ve rejimler değiştiği halde **“milli derin devlet”** diyebileceğimiz ve büyük devletlerin **“gen”**

leri olarak tarif edebileceğimiz bir

“çekirdek öz”

, gelişen ve değişen yeni şartlara ve standartlara uygun, yeni filizler, fikirler ve şekiller üretebilmektedir.

Bu tarihi ve tabii gerçeğe dayanarak diyoruz ki: Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı Devleti'nin ve Türk-İslam Medeniyeti'nin, çağdaş ihtiyaçlara ve şartlara uygun “aşı”larla gelişmiş ve gençleşmiş yeni bir filizi ve meyvesidir!..

İşte aşağıdaki tespitler de bu yöndedir ve oldukça önemlidir:[3] (Ancak bu alıntı, üzerinde gerekli düzeltme ve eklemeler yapılan, hem tenkit hem tebrik mahiyetindedir.)

“Anadolu’nun dirlik ve düzen tarihi, devrimlerin değil restorasyonların silsilesidir... Toplumsal ilişki ve çelişkilerin değil, devletin yeniden tanziminin bir sürecidir. Savaşlar ve göçlerle dolu bu coğrafyada temel siyasal hedef ve sorun, daima; **“denetim ve disiplinin nasıl korunacağı?”** olagelmıştır. Dirlik ve düzen, en iyi denetimin sağlanması olarak algılanmış ve bu amaçla toplumların zihniyet dünyasında kutsal olan ve somut yaşamlarında otoriter davranan **“devlet örgütlenmeleri”**

vücut bulabilmiştir. Bu kutsi ve yarı askeri devlet örgütlenmeleri, esas itibarıyla

“göçebelğin denetimi ve savunma sisteminin sürekliliği”

üzerine kurulan askeri-tarım düzenini oturtmayı ifade etmiştir: Mülkün ve halkın denetimi, din ve inanç istismarının denetimi, aşiretlerin ve azınlıkların denetimi, hatta anonim bütünler içinde erimiş halde var olan bireysel kimliklerin ve geleceğin denetimi...

Düzen; işte bu denetimle elde edilen hâkimiyet ve hegemonyanın adıdır. Tarih boyunca süren büyük çaplı göçlerin ve afetlerin yıkıcı etkileri; ya da savaşların büyük yenilgi ve zafer gibi sonuçları ise; dirlik ve düzenin yeniden kurulmasının, ya da yenilenmesinin kapısını açmıştır.

Roma İmparatorluğu; tarihi boyunca İran-Roma savaşlarının yorgunluk dönemlerini, Hristiyanlığın kabulünü, kuzey ve doğudan gelen göç ve istila dalgalarını, ikonoklast (Hristiyanlıkta İsa-Meryem resimlerine ve heykellerine tapınmayı putperestlik sayan dini görüş) akım gibi, yeni sosyo-politik dinamiklerin harekete geçmesini ve yine göç ve savaş temelli yeni sosyolojik faktörlerin ürünü olan mezhep ayrışmaları gibi nedenlerle ortaya çıkan bozulma dönemlerini, restorasyon anlamına gelen yeni politikalar ve reformlarla aşmıştır.

Osmanlı da aynı şekilde, Timur istilası, İstanbul’un fethiyle Bizans’ın yıkılması ve Viyana kuşatması sonrasında büyük restorasyonlar ve yeniden yapılanmalar yaşamıştır. 17. yy’dan itibaren yenedünyanın keşfi ile birlikte, Avrupa’da başlayan modernleşme sürecinin sonuçlarından biri olarak: Ticaret yollarının değişmesi, sömürgecilik siyasetleri ve Anadolu’da baş gösteren kıtlık dönemleri arka arkaya dirlik ve düzeni bozmuş; 3. Selim’le başlayan yenilenme çabalarına yol açmıştır. Tanzimat, kapsamlı bir restorasyon süreci olarak gösterilmiş olsa da, aslında ekonomiden kültüre, siyasetten diplomasiye kadar her alanda Osmanlı’yı içten kuşatma hareketidir ve 2. Abdülhamit’in temsil ettiği direnç politikasına rağmen 1. Dünya Savaşı sonunda, düzen tamamen çökmekten kurtulamamıştır. **Cumhuriyet, Osmanlı’nın yıkıntıları arasından; dış güçlerin ve Siyonist merkezlerin bazı hesaplarını kendi Milli planları doğrultusunda kullanan Mustafa Kemal’in dehasıyla kurtarılabilen Anadolu’nun restorasyonu olarak şekillenmiş bulunmaktadır.**

2. Dünya Savaşı sonrası demokratik düzen deneyimi ise, daha küçük çaplı bir restorasyon hamlesi olarak sahneye çıkmış ve soğuk savaşın bitişiyle birlikte tekrar bir restorasyon ihtiyacı ve talebi yoğunlaşmıştır.

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

Bu tarihi serüven kesintisiz sürmekte ve her yeni durum karşısındaki tıkanma ve bozulmayı yeni bir restorasyon hamlesi izlemektedir. Jeopolitiğin tarihsel gerçeği ve cilvesi olarak, yaşadığımız coğrafya, göçler ve savaşlarla işleyen ve çöken bir düzene sahiptir. Dinler ve kültürler, bu düzenlerin prizmalarına yansıyan yüzleriyle toplumu mayalamakta ve ayarlamakta oldukça etkilidir.

Restorasyon; kuruluş temellerine, direklerine ve dinamiklerine sadık kalarak, düzenin yeniden yapılanması ya da yeni bir düzen kurulmasıdır. Devrimlerden farkı, devlet içinde veya devlet kademelerinde etkinlik kazanmasıdır. Yani esas itibariyle; hegemonya çeperindeki inisiyatif ve eylemlerle yeni bir irade beyanıdır. Başka bir ifadeyle: Hiçbir toplumsal dinamik, devlet içi desteği ve derin beyin projesi olmadan başarıya ulaşamayacaktır. Bunun gibi, Avrupa'daki sınıfsal çatışmalar ya da Amerika'daki iç savaşlar türünden-örgütlü halk müdahalesi olmadan, bütün çelişki ve çatışmaların sadece "devlet bağlamında" sahneye çıkıp çözülmesi de imkânsızdır. Yani Restorasyon, seçkinler öncülüğünde yeni tanzimin yukarıdan aşağıya doğru gerçekleşme olayıdır.

Restorasyonlar, sonuçları itibariyle "pasif devrimler" olarak nitelenebilecek köklü değişimlere yol açtığı gibi, bazen de var olan statükonun korunması ve ömrünün uzatılmasını sağlayacak tedbirler düzeyinde de olmaktadır.

Tarihin kırılma anları bu yöntemle ve daha az sakıncalı biçimde ortaya çıkmaktadır.

Yine tıpkı devrimlerdeki gibi her restorasyon süreci, başlangıcında ya da sonucunda; yeni elitlerin sahneye çıkmasını sağlamaktadır. Bizans'ın fethi sonrasında Osmanlı'da beylikler koalisyonu görünümündeki **"devletli ü sınıfların"**

yerini, bu sefer

"devşirme elitler"

almış, Tanzimat sonrası kurulan modern okullarda yetişen aydın-bürokrat kadrolar ise, meşrutiyet ve cumhuriyetin yeni elitleri olarak sahneye çıkmışlardır.

Elit dönüşümü, düzenin yenilenmesinin vazgeçilmez kuralıdır.

Yeni ve milli bir değişim yaşanacak -ki bu kaçınılmazdır- o takdirde bu yeni dönem ve düzene uygun kadrolara kapı açılacaktır.

Restorasyonlar, doğanın sürekli kendini yenilemesi gibi; toplumların ve düzenlerin de mecburi yenilenme dönemleri ve gereksinimleri olduğunu ve bu yeteneği olmayanların tasfiye edildiğini göstermektedir. Bu değişim ve yenilenme, adeta tarihin çarkını döndüren bir dinamo etkisine sahiptir. Şüphesiz **her yeni iyi, her eski de kötü sonuçlar doğuracak değildir.** Ama değişim, her tür sonucuyla birlikte tarihin değişmez yasası ve tabii sürecidir.

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

Bizatihi kendisi, Osmanlı'nın çöküşünün restorasyonu anlamını taşıyan Cumhuriyet dönemine baktığımızda, kurulan yeni düzenin de sürekli yenilenme ihtiyacı duyduğu ve bu yönde kritik dönemler yaşandığı görülmektedir.

1930'lu ve İsmet İnönü'lü yıllarda Avrupacı, 1950'li ve Adnan Menderes'li yıllarda Amerikancı doğrultuda iki önemli Batılılaşma deneyimi yaşanmıştır. Her iki dönemde de dünya konjonktürüne ve ABD öncülüğündeki Siyonist sermaye hâkimiyetine paralel özelliklere sahip yenilikler başlatılmıştır. İlkinde Sovyet, Alman ve İtalyan totalitarizminin bir karması üretilmiş, ikincisinde ise kapitalist batı modelleri taklide çalışılmıştır. Üçüncü restorasyon deneyimi ise; 1980'li yıllarda Özal'la başlayan ve soğuk savaşın bitişiyle birlikte yeni durumun belirsizliği nedeniyle yarım kalan ve Özal'ın ölümüyle birlikte rafa kaldırılan 2. Tanzimatçılık uygulamalarıdır.

28 Şubat süreci ise, 1940'lı yılların despotik dinamiklerine yaslanarak, Erbakan'ın milli, ilmi ve tarihi restorasyonunun kapılarını kapatmaya çalışmış, ancak tam tersine Türkiye'nin geleceğini ipotek altına alan derin bir çelişkinin alevlenmesi ile sonuçlanmıştır.

İçinde yaşadığımız süreçte, Türkiye'nin yeni bir yön çizerek siyasetten, yağma ve talan düzenine kadar bütün sosyo-ekonomik ve politik statükoyu elden geçirip yeni bir düzen inşa etmesi kaçınılmazdır. Bu süreçte birbiriyle çatışan ve Türkiye'nin geleceğini ipoteye almaya çalışan, "iki ana restoratör taraf" göze çarpmaktadır: 1- Statükocu odaklar ve 2- Tanzimatçılardır.

Son elli yıllık geçmişe baktığımızda: **"karşılıklı olarak birbirini besleyerek çatışan bu bağdaşmaz taraflar arasındaki derin çatlak"** Türkiye'yi yeni ve daha kritik sorunlarla yüz yüze bırakmıştır.

Statükocu güçler, Kemalizm'e sığınarak

sahnedeki tutunma savaşı ve telaşındadır. Artık Kemalizm, koflaşmış ve milletten kopuklaşmış güçlerin iktidarda kalma tarzının paravanı yapılmıştır. Bu kesimlerin **'illa da biz yöneteceğiz!'**

iddiası dışında hiçbir ciddi tez ya da projeleri bulunmamaktadır. Ulusalçılık olarak tanımladıkları batı şovenizmini ve sosyalist kapitalizmini, Siyonist ve emperyalist küreselleşmecilikle çatışmaya sokarak, buradan güç ve meşruiyet devşirmeye çalışmaktadırlar. Laik ve despotik vasıfları, bürokratik üslup ve yöntemlerle savunma alışkanlıkları yüzünden, milletin de çatışan bu kesimlerin nihai amacı: oluşacak yeni düzeni, kendilerinin de içinde olacağı bir denge ve koalisyon tarzında gerçekleştirmeye zorlamaktır. Bu amaçla kendi varlıklarını ve güçlerini abartarak pazarlık şanslarını yükseltmeye çalışmaktadırlar.

İkinci taraf ise; ideolojik hedefleri, dış müttelikleri ve söylemleri itibariyle Tanzimatçılığı çağrıştıran, yenilikçi bürokratlardan, tekeli sermayedardan ve aydınlardan oluşan, biraz da İslamcılık sosu karıştırılan daha organize kesimlerin, küreselleşmeci takımındır. İsrail güdümlü, İngiliz siyasetini taklit ve tatbik eden bir çerçevede reformist ve revizyonist politikaları savunan bu kesimlerin talep ettikleri restorasyon, esas itibariyle söylemin büyümesine yaslanarak, geniş toplumsal kesimler nezdinde cazibe oluşturma şansını yakalamıştır. Statüko ile çatışmanın haklılığından beslenen değişim taleplerini, Menderes ve özellikle Özal dönemini referans gösterip, Milli Görüş'ü ve mağduriyet psikolojisini istismar eden AKP iktidara taşınmıştır. 2. Tanzimatçıların; Kürt ve İslamcı muhalif güçleri yanına yedek ve destek olarak alma ve gelenekçi güçleri yalnızlaştırma stratejisi ise, AB'ye giriş heves ve hayalleri üzerinden gündem oluşturmaktadır.

Statükocu güçler, maalesef her tür değişim talebine karşı saplantılı bir reddedişin dilini kullanmakta, sahiplendikleri düzenin bittiğini görmelerine rağmen, hem çağdaşlaşma hedefini, hem de bu çağdaşlaşma sürecini frenleyen şeyleri aynı anda korumaya çalışmaktadır. Kendilerine özgü bir projenin olmamasından dolayı, daima tekrarlanan demode sloganlarla ve uyarlanma eksikliğinden ötürü keskinleşen çağdışı politikalarla devleti ve toplumu cendereye almışlardır.

2. Tanzimatçı ve din istismarcısı çevreler ise; küreselleşme ve değişim söyleminin büyümesine, iştahla ve tarih ötesi bir edayla sahip çıkmaktadırlar. Devleti, hükümet etme işinden uzaklaştıran ve tekniği politik ideolojinin yerine koymaya çalışan

“yeni tip hegemonya”

biçimini kurtuluş sanmaktadırlar. Dünyaya hâkim güçlerin ve Siyonist sermayenin güdümüne girmeyi

“gerçekçilik ve dünya ile birliktelik”

olarak sunan bu çevreler, kendi teklif ve taleplerinin, teorik düzeyde dahi zamana ve mekâna giydirilip test edilmesine fırsat verilmeden kabullenilmesini dayatan örtülü bir faşizanlığı, yöntem olarak kullanmaktadırlar. Yine sorgulanmaya ve yanlışlarının hatırlatılmasına karşı, pervasız ve suçlayıcı reflekslerle tepki veren özellikleriyle bu kesimler, karşı çıktıkları totaliter güçlerle, esasta aynı sistemi, yani küresel güçlere teslimiyetçiliği paylaşmaktadırlar.

(Bu bağlamda, Ergenekon davası üzerinden sürdürülen hâkimiyet kavgası da; “Milli”lerle “Gayri Milli”lerin çatışması değil, küreselci unsurlarla, masonik ulusalcıların boğuşması şeklinde okunmalıdır. Daha doğrusu, Siyonist sermaye imparatorluğunun, gizli dominyon olarak gördükleri Türkiye'deki sömürü arabalarının “at”larını değiştirme olayıdır. Bir taraf Kemalizm ve Devrim sahtekârlığı, bir taraf ise Din ve Değişim istismarcılığı yapmaktadır. Ergenekon kumpaslarını dış talimat ve tertibatlarla birlikte

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

uydurup uygulayan Cemaatle AKP Hükümetinin daha sonra kapışmaları ise; din ve devlet gayretiyle değil, makam ve menfaat çekişmesiyle alâkalıdır.)

Sonuçta “zincirleme özdeşleşme” diyebileceğimiz türden, birbirinden beslenerek var olan ve giderek benzeşip aynılaştan batı kaynaklı iki farklı tarafın çatışmasına hapsolme tehlikesi ile karşı karşıya kalınmaktadır.

Arka planında ABD/AB ve Asyatik güçlerin rekabeti, iç politika seyrinde ise, iktidar ve rant paylaşımından etnik hegemonya çekişmesine kadar, bir dizi yanal ve sanal çelişkinin de dahil olduğu bu kaotik sürecin tek eksiği “milli bir seçeneğin” oyuna dahil olmamasıdır, ve artık olmalıdır!

Millilik Nedir?

Önce bazı kavramların anlamı üzerinde durmamız gerekiyor. Herkesin kendi durduğu yere ve keyfine göre anlam yükleyip, olumlu ya da olumsuz kıldığı bu kavramlar konusunda netleşmek; bütün tanımların altüst olduğu bir dönemde, yeni ve gerçekçi tanımlar ve anlamlandırmalar geliştirmek şarttır: **Bilindiği gibi: “milli” kavramı, national’ın karşılığı olarak icad edilen Ulus kavramının alternatifidir, yani aynısı değil, karşıtıdır.** Bu ikisini birbirinin yerine kullananlar olmakla birlikte, bizatihi ulus kavramını icat edenlerin niyet ve maksatlarının da gösterdiği gibi;

milli olan: Millete ait özellikleri ve gayeleri taşıırken; ulus ise: devlete ve devletlül seçkinlerin devleti algılama biçimine dair bir kavramsallaştırmaadır.

Milli ile negatif milliyetçilik yani kavmiyetçilik kavramı da farklıdır

Zira negatif milliyetçilik ve kafatasçı kavmiyetçilik; yani ötekini dışlayıcı, tek tipçi, daraltıcı ve etnik temelli ırkçılık, milli kavramındaki gibi kucaklayıcı ve kurtarıcı bir oluşu ve duruşu değil, Batı’dan kopya edilip türetilmiş bir misyonu ve dejenerasyonu amaçlamaktadır.

Bu kullanımların hepsi soğuk savaş koşullarının ürünü olan ideolojik maksatlı tanımlardır. **Bu nedenle “Milli” kavramının tekrar düzeltilmeye ihtiyaç duyduğu açıktır**

ve bu kavramın 20. yüzyıl başlarındaki asıl anlamına uygun yorumlanması lazımdır.

Bu anlam ise özetle şudur: milli, millete ait olandır ve milletin amaçlarına ve ihtiyaçlarına uygun planlardır ki; milletin tarihini, coğrafyasını, varlık ve beka çabasını anlatır. Millet ise; ortak tarihi ve kültürel bağa sahip bulunan, inanç ve kader birliği oluşan, Anadolu’yu

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

anavatan sayan, ama Anadolu'dan daha geniş bir coğrafyada yaşayan, bütün farklılıklarına rağmen kendini ortak millet ruhu ile tanımlayan topluluğun adıdır. Temel dokusu Müslümanlık olmakla birlikte; farklı din ve inançlardan mensupları olan, temel ve resmi dili Türkçe olmakla birlikte, farklı dillerin de konuşulduğu bu milletin varlığını ve bekasını savunup sahiplenmek, gelişmesini ve güçlenmesini istemek, temel ve ortak inanç, değer ve taleplerini her şeyin üstünde belirleyici olarak görmek, milliliğin icabıdır. Bu tanım çerçevesinde, milliliğin zıddı yani

gayri millilik

, millete dayanmamak ve milletin şu ya da bu özelliğine karşı çıkmaktır.

Bu anlamda ulusçuluk dahi, milletin dini inanç ve ahlaki değerlerini dışladığı ölçüde gayri milli bir ideoloji konumundadır.

Yine millilik, millete dayanmayı temel aldığı için, milleti dışlayan her tür siyasi projeyle, örneğin arkasına askeri almaya çalışan masonik vesayet rejimlerini, bütün totaliter sistemleri ve oligarşik yönetimleri gayri milli saymak lazımdır. Öte yandan negatif (ırkçı) milliyetçilik ve kavmiyetçilik de özünde gayri milli bir düşünce akımıdır. Zira milleti dar ölçülerle ayırmayı, ötekiler üzerinde hegemonya kurmayı ve milli ve manevi değerleri, ırkçı amaçları için kullanma dışında, bunları bir kenara atmayı amaçlamıştır. Negatif milliyetçilik akımı genelde Beyaz Türklerin, öteki addettikleri, milletin parçası olan etnik unsurları kışkırtıp kullanmayı hedefledikleri masonik seçkinlerin ideolojisi haline gelmiş bulunmaktadır. İşte bu yüzden millici pozitif milliyetçiler kendilerini ve yollarını onlardan ayırmışlardır.

Milli'liğin bir diğer özelliği ise; doğal olarak yabancı güçlere karşı her türlü bağımsızlığı savunmaktır. Fakat bu bağımsızlık, milli değerleri ve dinamikleri dışlayan bazı **ulusalcıların** bağımsızlık anlayışından farklıdır. Bu ulusçular kültürel olarak gayri milli, yani batıcı oldukları ve manevi değerlere yabancı buldukları için, bağımsızlığı; milletin dünya milletleri arasında kendi varlığı ve amaçları ile onurlu bir yer sahibi olması şeklinde anlamazlar, sadece **bir şekilde gasp ettikleri iktidarın, ellerinde kalması ve kimsenin onlara karışmaması** olarak anlarlar. Yani ulusçu bağımsızlıkçılık, bir ideolojik zümrenin keyfi hegemonyasını korumayı ifade eder, gerçek bağımsızlığı değil. Bu nedenledir ki, ülkemiz onların hegemonyaları altında maalesef Avrupa'nın eyaleti, Amerika'nın sömürgesi ya da ulusçu zümrelerin keyfi hegemonya çiftliği olma seçenekleri arasında sıkışıp kalmıştır.

Başka bir husus ise **millilikle enternasyonalizmi** zıt görme yanılgısıdır. Evrensellik ve "nizam-ı âlem" amacı taşıyorsa, ya da başka tip kapsayıcı ve kuşatıcı sistemler; eğer farklı köken ve kültürden ayrı din ve düşünceden bütün ülkelerin birlikte ve barış içerisinde yaşamasını, imkânlarını ve kazanımlarını paylaşmasını içeriyorsa, bu yaklaşım bizatihi milliliğin zıddı olmayacaktır. Ancak yukarıda tarif edilen millilik vasıflarını kaybedince, gayri milli bir zemine kayacaktır. Siyonist ve emperyalist dünya hâkimiyetini ve kendileri dışındaki bütün halkları köleleştirmeyi hedefleyen **"Küreselcilik"** elbet te şeytanlıktır ve şer güçlerin bir amacı ve aracıdır.

Millilik konusunun en kritik noktası, milleti temel almakla birlikte **bir tür millet fetişizmine kayma** riskini taşımasıdır. Yani millililik; kendi içerisinde giderek bütün evrensel ve yerel değerleri dışlayan, çarpıtan ya da keyfine göre kullanan **ke**

ndi irkına mahsus despotik bir ideolojiye yol açabilme olanağıdır. Bu nedenle milliliğin, ancak ve sadece milletin mayası olan İslami değerlerin sürekli tasdikine ve denetimine açık bir siyasal etiğe (tam demokrasiye) ve milletin farklı kesimlerinin temsil edildiği bir devlet felsefesine dayandırılması şarttır. Bu da dürüst seçimleri, referandum geleneğini ve sivil yerel inisiyatiflerin etkinliğini ve çoğulculuğa dayalı bir siyasal-sosyal düzeni gerekli kılmaktadır.

Özetle: Milli olan millete dayanandır, İslam'la barışık olandır, milletin özgürleşmesine çalışandır, milleti global bir gerçek haline getirme amacıdır, milletin tek tek her ferdine değer vermek ve her koşulda milletin mensuplarını korumaya, yüceltmeye, güçlendirmeye çalışmaktır. Milli olan; Türk'tür, Kürt'tür, Kafkas'tır, Balkan'dır, Ortadoğu'dur, Avrasya'dır, Batı'dır, Akdeniz'dir, Karadeniz'dir, Selçuklu'dur, Osmanlı'dır, Cumhuriyet'tir, Sünni'dir, Alevi'dir, İslamcı'dır, Solcu'dur, Ülkücü'dür; milli olan, milletin davasıdır, sevdasıdır, millete saygı duyan, tarihine ve coğrafyasına sahip çıkandır. Milli olan; gayri milli güçlere karşı durandır, oligarşik despotizmi ve arkasındaki batılı emperyalistlerin **'gizli görevlendirmelerini' tanımamandır. Millet fetişizmine kaymadan, işte bu millilik tanımı çerçevesinde yeniden safları düzenlemek ve sorunlara bakış açısını düzeltmek, yaşadığımız sürecin, en önemli ve öncelikli fikri ve fiili (teorik ve pratik) çabası olmalıdır. Bütün ideolojik akımların budandığı bir dönemde, tüm namuslu kafaların kendi ideolojik tercihlerini korumak kaydıyla, önce bu milli duruş ve algılama noktasında saflaşmaları ve kucaklaşmaları hayati önem taşımaktadır. İslamcıların, solcuların, ülkücülerin, liberallerin: içlerine sızan gayri milli unsurları tespit ve tasfiye edebildiği ölçüde; bu ülkenin İslamcılığı mü'minlere, solculuğu emekçilere ve ülkücülüğü ise memlekete ve devlete hizmet eden; ve birbirleriyle ülke sorunları konusunda **paslaşabilecek ve paylaşabilecek olgunluğa erişen,** gerçek fikri akımlar olacaktır. İşte o zaman liberallik ya da sosyal demokratlık bu akımların alt kanatları olarak gerçek yerini bulacak ve var olan güdümlü demokrasilik oyunu yerine, sahiden milletin kendi kendini yönetmesi geleneği başlayacaktır!**

Milli Restorasyon: İmkânlar ve Bakış Açıları!

Türkiye'nin geleceği üzerinde iddia sahibi olan, ama milli düşünceye yabancı bulunan, solcu sağcı, ulusalcı İslamcı gibi tarafların çatışması; ihtimal ki, küresel dengelerin emperyalist hesaplar doğrultusunda yerine oturmasına, özellikle Avrasya'nın paylaşımının tamamlanmasına kadar devam edecektir. İçerideki çatışma ise kesintisiz sürecektir. Hatta bunların sonunda **muhtemelen iki ana partili ve masonik merkezli bir parlamenter düzenin ikamesi**

hedeflenmektedir (ve maalesef sonunda bu kanala girilmiştir).

Öyle anlaşılmaktadır ki her iki taraf için de:

TSK'nın siyasi ve ekonomik vesayetini törpülemek bahanesiyle

orduyu etkisizleştirmek; ılımlı ve dış mihraklara bağımlı dış politika eğilimini güçlendirmek, bu sürecin en temel iki çatışma eksenidir.

İşte Milli bir restorasyon perspektifi, tüm bu realiteler ve hıyanet girişimleri bağlamında daha çok önem kazanmaktadır. Bu Milli bakış açısının temel çerçevesini ana hatlarıyla özetlemek gerekirse;

1- Milletin tümünü; her kökeni, her görüşü temsil ve ifade eden bir **Devlet akli** inşa edilmelidir; **kutsal devlet** yerine **sosyal devlet** hedeflenmelidir.

2- **Devlet çeperini işgal eden batı destekli oligarşik güçlerin imtiyaz, tazyik ve manipülasyonlarına direnecek dinamikler tekrar harekete geçirilmeli** ve Anadolu insanının devlette görev alıp güçlenmesini içeren yeni bir **“elit dönüşümü ve kadro değişimi”** gerçekleştirilmelidir.

3- Düveli Muazzamanın (Büyük devletlerin ve küresel organizelerin kendi) iç çelişkilerini kullanmaya ve yerli kartlarımızı güçlendirmeye ayarlı pro-aktif ve çok taraflı bir dış politika doktrini geliştirilmeli ve en az 50 yıllık bir stratejik vizyon belirlenmelidir.

4- Dış güçler ve oligarşik işbirlikçiler adına milletin elini kolunu bağlayan, güçsüzleştiren ve mülksüzleştiren politikalar; bütün uygulayıcıları ve sonuçlarıyla birlikte tasfiye edilmelidir. **Milleti güçlendirecek siyasi, ekonomik ve sosyal reformlar uygulamaya konmalı, temel hak ve özgürlükleri sağlayacak tam demokratik ve hukuk temelli yeni bir düzen getirilmelidir.** Parlamenter sistem, kademeli bir geçişle Yarı Başkanlık Sistemine dönüştürülmelidir.

5- CHP gibi statükocu güçlerin bağımsızlık gevelemeleri ile, AKP gibi 2. Tanzimatçıların değişim

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

söylemleri, milli bir potada ve rotada sentezlenmeli, bu tarafların tahrip edici çelişkileri, modern, demokrat ve kalkınmış, bağımsız Türkiye projesiyle giderilmelidir.

6- **Batılılaşma ve Avrupalılaşma politikaları terk edilmeli ve milli bir modernleşme perspektifi geliştirilmelidir** . Dünyaya açık, modern değerleri içeren ve küresel trende dâhil olabilen bir millilik anlayışı yürütülmelidir.

7- **Laiklik, cumhuriyet, demokrasi ve etnik talepler** gibi güncel sorunlar milli meşruiyet ölçüsü ile değerlendirilmeli ve çözümlenmelidir. Milli meşruiyet; milletin tek karar verici konuma getirilmesini ve demokratik mekanizmalarla bunun sürekli teyit edilmesini gerekli görmektedir.

8- Devlet açısından dirlik ve düzenin, artık baskıcı ve dayatıcı bir denetim ve kontrol yoluyla değil, bilinçli ve hür iradeli bir katılım demokrasisi ve toplam kalite artışını kolaylaştıracak tam bir hukuk düzeni sayesinde sağlanacağı gerçeğine uygun bir konsept değişikliği yapılmalı ve yerleştirilmelidir. Ve işte **Adil Düzen** bunun en güzel örneğidir.

Bu perspektifler çerçevesinde uzlaşılarak gerçekleştirilecek bir **milli restorasyon**, herhangi bir 'taraf'ın değil, bütün Türkiye'nin çağ değiştirilmesi demektir. Çünkü, **artık düzen çürümüş ve çökmüş, dirlik birlik bozulup çözülmüş, hem statüko hem de sözde anti statüko görünümlü batıcılık, en ciddi sorun haline gelmiştir.**

Geç kalmanın ve ağırdan almanın çok tehlikeli sonuçlar doğuracağı kritik bir süreçten geçilmektedir. Çünkü tarihin ve coğrafyanın tanıdığı zaman ve imkânlar hızla tükenmektedir. Artık yeter, suni ve sentetik çelişkiler üzerinden; terör ve mafyavari çeteler eliyle, ölecek ve öldürecek insanımıza yazıktır, imkânlarımız ve elemanlarımız boşa harcanmaktadır.

Milli demokratik bir restorasyon: sahte seçim oyunlarını, partacılığa dayalı basit ve çağdaş kabile kavgalarını, medya denilen manipülasyon tezgâhlarını ve komprador rantiyeci sermaye sınıfını da terbiye edecek şekilde; milli iradenin tecellisi olacaktır!

Türkiye yaşadığı bu toz duman ortamını, ancak ve önce: Adil, asil ve asri yeni bir düzen kurucu ruha sahip, milli ve cesaretli bir hamle yaparak aşabilecektir ve aşmalıdır.

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

Bu bakımdan Adil Düzen bütünüyle Milli Özellikler taşımakta ve evrensel projeler ortaya koymaktadır.

Çünkü Adil Düzen:

- Hem Milli
- Hem İlmî
- Hem İslamî
- Hem de insani esaslar yanında; tabii ve tarihi yasalara dayanmaktadır.

Ve tarihi her zaman kötüler değil, bu sefer de iyiler ve Milli'ler yazacaktır. Tahminimiz ve temennimiz odur ki; bu kutlu ve mutlu değişim de oldukça yakındır!

Yeni Bir Düzen İhtiyacı

Dünya hayatı ve yaşam standartları, insanlık tarihi boyunca sürekli gelişmekte ve değişmektedir. İlim adamlarının ve araştırmacıların görevi: Değişmeyen doğruları esas alarak, değişen dünya şartlarına ve insanlığın sorunlarına uygun çözüm ve çareler üretmektir.

İslam medeniyeti tarihine dikkatle bakınca şu gerçekler görülecektir. **Emeviler ve Abbasiler** döneminde yeni ülkeler fethedilmiş, Arap olmayan başka kavimler İslam'a girmiş, Müslümanlar bir şehir ve site düzeni seviyesinden çıkıp, dünya çapında büyük bir devlet haline gelmiş, haliyle yeni problemler zuhur etmiş ve bunların çözümü için de yeterli içtihatların yapılması gerekmiştir.

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

Selçuklular döneminde şartlar ve standartlar daha da geliştiği ve değiştiği için, haliyle siyasi ve ekonomik yönden yeni düzenlemelere gidilmiştir.

Osmanlı döneminde de, hem toprak ve arazi sisteminde, hem vakıflar gibi sosyal hizmet kurumları statüsünde, hem yönetim ve siyaset biçiminde, hem de askeri ve ekonomi stratejisinde gerekli yenilik ve değişikliklerin yapılması için gayret gösterilmiştir.

Manevi rütbe, uhrevi sevap ve şeref dereceleri bakımından olsun ve yine takva ve teslimiyet ölçüleri açısından olsun, Ashab-ı Kiram'ın üstünlüğünü elbette kabul etmemiz ve onlara derin bir hürmet ve muhabbetle bağlılık göstermemiz mutlaka gereklidir. **Çünkü Hz. Peygamber Efendimizin başında bulunduğu ASR-I SAADET**

“Üsvetün Haseneh”

dir. Yani; kendisine tabi olunacak, her derde derman aranacak ve her sorunun çözümüne dayanak ve kaynaklık yapacak en güzel ve temel örnek ve en mükemmel ve genel model niteliğindedir.

Ancak uygulanan sistemin genişlemesi ve gelişmesi açısından, Emevi ve Abbasi dönemi; Asr-ı Saadet'ten, Selçuklu dönemi; Abbasilerinden, Osmanlı dönemi ise; Selçuklulardan daha da müesseseleşmiş, yeni kurumlar ve yeterli kurallar getirilmiştir. Ve şimdi bütün insanlığın ihtiyacına cevap verecek **“Adil Yeni Dünya Düzeninin”** de, Osmanlı döneminden ve diğerlerinden çok daha gelişmiş ve sistemleşmiş olması tabiidir... Ve bu durum zaten İslam'ın da hedefidir. Aleyhisselatü vesselam Efendimizin pek çok hadislerinde haber verdiği ve müjdelediği; **“Yaygın Adalet, Üstün Saadet ve Özgün Medeniyet dönemi; orijinal tarifiyle Mehdiyete Sistemi”** de bunu göstermektedir.

Ve maalesef Müslümanları ve insanlığı yüzlerce yıl önceki şartlara ve o dönemler için hazırlanmış kalıplara uymaya zorlamak, nehirleri baş yukarı akıtmaya kalkışmak gibi bir divaneliktir.

Müspet (ispat edilmiş ve kesinleşmiş) ilmin verileri, binlerce tecrübenin meyveleri olan insanlık tarihinin birikimleri... Akıselimin ve vicdani kanaatlerin ortak ürünleri... Ve, hayret ve hayranlık uyandıracak şekilde bütün bunlara uygunluğu görülen: Kur'an-ı Kerim'in açık hükümleri **“değiş meyen doğrular”** dır... Sünnet; Efendimizin hayat sisteminin ve stratejisinin esaslarıdır. Asr-ı Saadet ve Ashab'ın

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

(ra) hayatı, “

İslam’ı nasıl anlamamız, uygulamada neleri esas almamız ve problemleri çözmeye hangi yöntemleri kullanmamız, hususunda kıyamete kadar örnek levhalarımızdır. İlim ve içtihat erbabının ve mezhep imamlarının mutlak doğrulara dayanarak ortaya koydukları prensipler ise, bizim genel düsturlarımızdır

.”

Bugüne kadar, İslam’da “**iman ve itikat esasları**” en mükemmel şekilde ortaya konulmuş ve açıklanmıştır. Namaz, oruç, hac ibadetleriyle ilgili gerekli ve yeterli içtihat ve izahlar yapılmıştır. Genel “**ahlak ve muşeret**” konuları ise en güzel biçimde anlatılmış ve yazılmıştır.

Ancak ülke ve dünya şartlarına uygun yeni “**zekât ve vergi sistemi**” nasıl olacaktır? Helal ve hayırlı bir “**banka ve kredi düzeni**” nasıl

kurulacaktır? İnsanlığa uygun bir “

siyasi ve sosyal yapılanma

” nasıl oluşacaktır? Çağımızın şartlarına ve ihtiyaçlarına cevap verecek yeni bir

“**ilim ve eğitim biçimi**

” nasıl uygulanacaktır?

Emeklilik

,

sendika

ve

sigorta

işleri ve diğer

sosyal hizmetler

hangi kurum ve kurallara dayanacaktır? gibi sorulara cevap verecek ve bu tür sorunlara çözüm getirecek yeni ve ilmi içtihatlara ihtiyacımız bulunduğunu kabul etmemek, kafamızı kuma gömmektir.

Çünkü Osmanlı dönemi zekât ve vergi sistemini, bugüne aynen tatbik edemeyiz! Selçuklu dönemi borç alıp verme düzeniyle, bugünkü banka ve kredi düzenini yürütemeyiz!.. Abbasi dönemi usta-çırak ilişkilerini esas alan kurum ve kurallarla, bugünkü işçi-işveren münasebetlerini, sendika ve sigorta hizmetlerini başarıp götürmeyiz. Asr-ı Saadet şartlarına uygun Suffa örneği ile veya sonradan geliştirilen medrese usulüyle, bugünkü eğitim ve öğretim işlerine ve üniversite hizmetlerine çeki-düzen veremeyiz!...

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

Elbette bütün bu uygulamalardan ve şimdiye kadar her dönemde bu konularda yazılanlardan ve yapılanlardan da yararlanacağız. Günümüz şartlarına tatbiki mümkün ve munasip olanları ise aynen alacağız. Ancak pek çok şeyin değiştiğini, geliştiğini ve hatta eskiden hiç olmayan yeni problemlerin zuhur ettiğini ve bütün bunların ilmin ve inancın ışığında yeniden değerlendirilip çözülmesi gerektiğini de unutmayacağız!...

Öyle ise, yalnız Müslümanların değil, bütün insanlığın; ilmi, ahlaki, siyasi ve ekonomik sorunlarını çözecek ve her hususta yol gösterecek yeni bir dünya düzenine ihtiyaç vardır. Ve bu Adil Düzen'in temel kaynağı ilim ve iman olacaktır. Efendimizin (sav) işaretiyle, Âdem peygamberden bugüne benzeri görülmemiş ihtişamda bir saadet medeniyeti yeniden kurulacaktır. Ve bu mutlu netice, Kur'an'ın kerameti, Hz. Muhammed (sav) Efendimizin yeni bir mucizesi sayılacaktır.

Sahabelerin ve müçtehid âlimlerin ruhaniyeti de bundan memnun ve mesrur olacaktır. İnsanlığın Komünizm'de arayıp da elde edemediği, Kapitalizm'in va'ad edip de veremediği, gerçek barış ve adalet sistemi nasıl olacaktır, nasıl kurulacaktır ve uygulanacaktır? Sorularının cevabı olan “**Adil Düzen**” projeleri, işte bu maksatla hazırlanmakta ve olgunlaşmaktadır.

Eskiden ulaşım aracı olarak kullanılan at, katır ve deveye nispetle, bugünkü uçaklar ve elektrikli trenler ne derece gelişmiş ve mükemmel ise...

Eskiden haberleşme aracı olarak kullanılan atlı postacılara nazaran, bugünkü telefon ve telsiz sistemi ne derece üstün ise...

Eskiden bir usta ile çıraktan oluşan atölyelere göre, bugün yüz binlerin çalıştığı muazzam fabrikalar ne kadar farklı ise...

Eski hayat şartları ve standartları, bugüne nazaran ne denli basit ve iptidai ise...

Bugünkü dünya şartlarına ve bütün insanlığın her türlü ihtiyaçlarına cevap verecek bir Adil Düzen de, o günkü İslami modellerden elbette daha kapsamlı ve daha kâmil olacaktır. Ve bu

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
30 Kasım 2018

durum farklı mektep ve mezhepleri kaldırmak değil, bilakis faaliyet sahalarını ve etki alanlarını genişletmek sayılacaktır.

Açık bir gerçeğin ifadesi olan ve Kur'an'ın asrımızı aydınlatması sayılan bu ifadelere bakıp, **“Vay efendim bu sözlerde Sahabe'yi küçümseme var”** veya **“geçmişteki ilmi çalışmaları basit görme var (haşa)”** gibi isnat ve iftiraları atanlar, ya bu gerçekleri anlayamayacak kadar bir akıl kıtlığına veya anlayış kısırlığına düşülmüştür!

Veya maksatlı olarak, çağımıza barışın ve bereketin damgasını vuracak Adil Düzen programlarını gereksiz ve geçersiz gösterme hastalığına müptelâdır!

Ya da, ne İslam'ı, ne de çağımızı tanımayan, halâ hayâl âleminde dolaşan ve İslam'ın tarih olmuş hatıralarıyla avunan bir zavallıdır!...

Bediüzzaman Hazretleri'nin önemli bir tespitiyle bitirelim:

“Eski hal, artık muhal,

Ya yeni hal, ya izmihlal”

Yani eskiye dönüş, hayâldir ve imkânsızdır. Ya, yeniden ilmi ve insani bir düzen kurulacak veya çöküş kaçınılmaz olacaktır.

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}aild_duzen_milli_restorasyon{/mp3}

[1] Bu yazı, hem tebrik hem de tenkit için buraya alınmış; doğru yaklaşım ve yorumlar aynen kalmış, yanlış saptamalar ve bazı saptırmalar ise düzeltilerek ve gerekli bilgiler eklenerek aktarılmıştır.

[2] Al-i İmran: 104

[3] Ahmet Özcan Ağustos 2002 Yarın dergisi